

Obvodní soud pro Prahu 2

Francouzská 808/19
120 00 Praha 2

Datová schránka: eksab3e
Spisová značka: 19 C 366/2014

V Brně dne 27. 6. 2017

Žalobce: **David Navara**
nar. 28. 10. 1976
Kosmonautů 40
377 01 Jindřichův Hradec

Datová schránka: igdht4x (adresa pro doručování)
Email: david.navara@gmail.com

Žalovaný: **Tomáš Pecina**
nar. 21. 4. 1966
Slezská 1668/56
120 00 Praha 2

Datová schránka: whehjsc

Odvolání

žalobce proti rozsudku soudu prvního stupně
ve věci ochrana osobnosti, zaplacení 50.000 Kč

Procesní podání: odvolání

Podáno: elektronicky do datové schránky soudu

Soudní poplatek: 2.000 Kč (pol. 22 odst. 2 a pol. 3 písm. a) přílohy ZSP)
na účet k výzvě soudu

Přílohy: bez příloh

I. Rekapitulace

K mé žalobě ze dne 14. 10. 2014 jsem obdržel rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 14. 3. 2017, č. j. 19 C 366/2014-261, a to přijetím do datové schránky dne 12. 6. 2017. Rozsudek napadám odvoláním.

II. Zákonné odvolací důvody

Napadám všechny výroky rozsudku ze dne 14. 3. 2017, č. j. 19 C 366/2014-261, a to z důvodů nesprávně zjištěného skutkového stavu dle § 205 odst. 2 písm. e) zákona 99/1963 Sb., občanský soudní řád, dále jen o. s. ř., a z důvodů nesprávného právního posouzení věci dle § 205 odst. 2 písm. g) o. s. ř., eventuálně z důvodů jiné vady dle § 205 odst. 2 písm. c) o. s. ř. Konkretizace je uvedena v kap. „IV. Obsah odvolání“.

III. Příběh – narace

V r. 2001 jsem založil a dosud vedu s.r.o. (IČ: 26036860), která na daních odvedla státu přes 6.200.000 Kč (mohu dokázat výpisy). Považuji proto svou žádost vůči státu o ochranu jím deklarovaných osobnostních práv za přiměřenou a žalovaná částka 50.000 Kč mi není příležitostí k nemravnému zbohatnutí.

Od roku 2012 studuji Právnickou fakultu Masarykovy univerzity a jsme vyučováni, že zásadně platí, co je psáno v zákoně („Rozšiřovat podobu člověka je možné jen s jeho svolením“), a že věci jsou posuzovány „zdravým selským rozumem“, bez scholastiky, procesualistiky, bez formalismu. Chybné rozsudky jsou, ale jsou opravovány vyššími instancemi do naznačené podoby.

Dne 9. 7. 2014 jsem se u Městského soudu v Brně v čase zhruba mezi 8:30 až 15:30 účastnil jako návštěvník veřejného líčení v trestní věci proti vydavatelům knihy *Adolf Hitler: Projevy*. Na kameru mne tehdy bez jakéhokoliv dotazu natočil kameraman z okruhu neonacistického vydavatelství guidemedia etc s.r.o. Žalovaný byl v tehdejší trestní řízení právním zmocněncem vydavatelství. Výsledný propagační spot zveřejnilo vydavatelství na svých internetových stránkách a portálech (www.guidemedia.cz, YouTube, Facebook, Google+), opět bez jakéhokoliv souhlasu.

Videospot s mou podobou převzal i žalovaný a opět bez jakéhokoliv souhlasu jej dne 16. 7. 2017 umístil na svůj soukromý blog „Παραγραφος – Extremistický blog o právu“ v článku „Výslech znalce Uhlíře“ na adrese <http://paragraphos.pecina.cz/2014/07/vyslech-znalce-uhlire.html> (příloha XII.3. žaloby).

Žalovaného jsem vyzval dne 29. 7. 2014 k zastavení rozšiřování mé podoby (příloha XII.4. žaloby). Stejně tak jsem vyzval i neonacistické vydavatelství, které videospot natočilo a primárně zveřejnilo. Předžalobní výzvu jsem zaslal dne 18. 8. 2014 žalovanému (příloha XII.5. žaloby) i vydavatelství (příloha XII.8. žaloby).

Žalovaný tři výzvy, tedy písemnosti soukromé povahy, zveřejnil v průběhu srpna na svém blogu, opět bez jakéhokoliv souhlasu z mé strany (přílohy XII.6. - XII.8. žaloby). U jedné z písemností nebyl žalovaný ani adresátem. Zveřejněním výzev navíc zveřejnil i mé citlivé osobní údaje (zejména adresu trvalého bydliště).

Dne 14. 10. 2014 jsem podal žalobu, o níž soud rozhodl bez jednání shora napadeným rozsudkem.

Téhož dne jsem podal i žalobu proti spol. guidemedia etc s.r.o. (neonacistické vydavatelství). O této žalobě rozhodl prvoinstančním rozsudkem Městský soud v Brně dne 15. 12. 2016 částečně vyhovujícím rozsudkem pod č. j. 33 C 308/2014-129, který mně přisoudil náhradu nemajetkové újmy ve výši 50.000 Kč a uložil vydavatelství stáhnout videospot z některých stránek, nikoliv však z primárního zdroje, ze kterého spot odebírá i žalovaný Tomáš Pecina. Podal jsem proto odvolání.

IV. Obsah odvolání

Osobnost člověka jako nejvyšší chráněná hodnota¹ je tvořena mnoha stránkami, se kterými je oprávněn nakládat jen člověk sám. Na úrovni ústavněprávní (LZPS či EÚLP) jsou chráněny jméno, písemnosti, soukromí a bezpečnost člověka. Podobu člověka chrání „pouze“ občanský zákoník (dále též o. z.), zato však velmi přesně. Občanský zákoník také zakotvuje základní formy ochrany: negatorní a restituční nároky. Rozsudek soudu prvního stupně mně jednak odňal právo nakládat s dotčenými stránkami mé osobnosti a to tak říkajíc formou vyvlastnění bez náhrady. Rozsudek však také v podstatě prohlásil, že restituční a negatorní nároky vytčené občanským zákoníkem jsou nespecifikovatelné a nevykonatelné. Soud tak zasáhl další mé ústavně zakotvené právo – právo na soudní ochranu garantovaných práv.

¹ Důvodová zpráva k § 84 až 90: „Vzhledem k prioritě osobnostního práva jako nejvyšší hodnoty se navrhuje umožnit výslovnou úpravou odvolání souhlasu s použitím či šířením záznamů osobní povahy.“

Rozhodnutí soudu vycházelo z vícero skutkových a právních omylů, které dále rozeberu detailně, zde je však stručně představím.

- Soud chybným čtením žaloby a chybným úsudkem vzal za prokázané, že se od r. 2012 podílím na chodu internetového blogu žalovaného, což není pravda. (§ 205 odst. 2 písm. e) eventuálně c) o.s.ř.)
- Extrémně textualistickým výkladem slov § 84 o. z. soud dovodil, že chráněné jsou pouze fotografie (záznamy) podoby člověka, na kterých je současně s podobou zachyceno i jméno člověka (a patrně i adresa jeho bydliště), což je v rozporu s ustálenou soudní praxí, doktrínou i smyslem zákona. (§ 205 odst. 2 písm. g))
- Soud chybným čtením žaloby usoudil, že nenapadám samotné zveřejnění soukromých písemností, což není pravda, toto napadám. (§ 205 odst. 2 písm. c))
- Soud dílčí body petitu označil za rozporné, neurčité či nevykonatelné, v čemž se dle mého názoru zmýlil, a níže budu bod po bodu objasňovat jejich smysl a demonstrovat jejich vykonatelnost. (§ 205 odst. 2 písm. g))
- Soud odmítnutím žalobního petitu nedostál své primární povinnosti chránit zákonnost a práva osob, ačkoliv mohl a měl rozhodnout ve prospěch poškozeného, neboť z předžalobních výzev a z obsahu žaloby i bez ohledu na petit, kterým soud není doslovně vázán, bylo patrné, čeho se poškozený domáhá a jak lze docílit stavu souladného s právem. (§ 205 odst. 2 písm. g) eventuálně c))
- Nakonec, s tvrzenými zásahy do jména, soukromí a bezpečnosti žalobce se soud nevypořádal buď vůbec (jméno), nebo v rozporu s judikaturou (soukromí), anebo zjevně nesprávně (bezpečnost). (§ 205 odst. 2 písm. g) eventuálně c))

V. Spolupráce na blogu žalovaného – skutkový omyl

Na str. 3 rozsudku soud uvedl, že jsem se žalovaným „**od** roku 2012 ... následně vedl polemiku na jeho internetové stránce“. Na str. 7 opět, že „**od** roku 2012“ jsem se žalovaným v kontaktu a vedu s ním polemiku. Na str. 8 soud dovozuje, že „je zřejmé, že žalobce tento blog pravidelně navštěvuje minimálně již od roku 2011, neboť zpětně tyto články žalobce dohledal a soudu předložil“. Na str. 10 soud relativizuje nebezpečnost osob z okolí žalovaného, když uvádí: „...a to za situace, kdy je zřejmé, že polemiku s žalovaným již vedl v minulosti i on sám a internetové stránky navštěvuje i on sám. Je tedy s jejich obsahem srozuměn, a v interakci s žalovaným je již delší dobu.“

Jedná se o skutkový omyl, když soud patrně chybně četl předložku „od“ namísto předložky „do“ ve větě na str. 4 žaloby: „Asi **do** roku 2012 jsem s ním (s žalovaným) ještě vedl polemiku na jeho internetové stránce.“

Jestliže soud dovodil, že „*pravidelně navštěvuji*“ stránky žalovaného minimálně od roku 2011, protože jsem byl schopen dohledat články týkající se kyberšikany soudních znalců ze strany žalovaného, jedná se o omyl. Na stránkách žalovaného lze kdykoliv jedním proklikem na jméno soudního znalce (např. „Michal Mazel“ v pravém sloupci) získat zpětně seznam všech článků o tomto soudním znalci, který podlehl nátlaku žalovaného a rezignoval. Stejně tak lze jedním proklikem na mé jméno „David Navara“ zobrazit všechny články o mně, včetně fotografií a kontaktních údajů. Také proto žaluji.

Tento omyl patrně vedl soud k představě jakéhosi mlčky daného souhlasu se zásahem do mých osobnostních práv a tato mylná představa pak přispěla k zamítnutí žaloby. Přestože platí princip odvolání souhlasu vyjádřený v § 87 o. z. (i kdybych souhlas dal, kdykoliv jej mohu odvolat), přesto zdůrazňuji, že se jedná o faktický omyl a žádný tacitní souhlas zde nebyl, protože chodu blogu žalovaného se neúčastním.

VI. Textualistický výklad ochrany podoby – právní omyl

Soud v rozsudku vyšel ze zvláštní argumentace žalovaného, když na str. 4 rozsudku zopakoval jeho obhajobu, že „žalovaný nikterak neztotožnil (žalobce), naopak to byl žalobce, kdo se začal domáhat odstranění tohoto záznamu v jeho blogu a svou identitu tím prozradil“. Tuto větu soud transformoval do skutkového zjištění na str. 7, že „při zveřejnění spotu žalobce nebyl nikterak konkretizován, pokud jde o jeho podobiznu, z tohoto zachycení mimo jiné celého jednání včetně podoby žalobce, nebylo možné určit jeho totožnost, jakkoliv tedy jej ztotožnit a identifikovat jej“. Ve zdůvodnění rozsudku pak soud dospěl k závěru na str. 9, že „nebylo porušeno toto právo žalobce (k podobě), neboť žalovaný pouze zveřejnil spot, natočený osobou odlišnou od žalovaného na svých internetových stránkách, který obsahoval, jak sám žalobce uvedl, průběh jednání u Městského soudu v Brně z 9. 7. 2014, a jak sám žalobce konec konců nesporel, v tomto spotu nebyl žalobce nikterak označen jménem, a tedy nebyl nikterak identifikovatelný a individualizovaný“.

§ 85 (1) o. z. říká: „Rozšiřovat podobu člověka je možné jen s jeho svolením.“ O individualizaci a identifikaci zákon mlčí, natož o označení fotografie jménem. Svolení dáno nebylo. Článek 95 Ústavy říká: „Soudce je při rozhodování vázán zákonem...“ Jak je tedy možné, že soud rozhodl proti slovům zákona?

Soud uvedl tři rozhodnutí Nejvyššího soudu vztahující se k podobě: 30 Cdo 1873/2006, 30 Cdo 936/2005 a 30 Cdo 2232/2006. První rozsudek o individualizaci i identifikaci mlčí. Ani druhý a třetí však nezmiňují, že by se zákaz rozšiřování podoby vztahoval jen na fotografie či videozáznamy označené jménem. Oba se věnují případům, kdy fotografie dotčených byla označena jménem jiného člověka, což dotčení napadli žalobou.

Pochopení zvláštní úvahy soudu tak lze patrně hledat v § 84 o. z., na který také rozsudek poukazuje a který uvádí: „Zachytit jakýmkoli způsobem podobu člověka tak, aby podle zobrazení bylo možné určit jeho totožnost, je možné jen s jeho svolením.“

Lze si představit, že ve slovech zákona „určit jeho totožnost“ soud rozuměl identifikaci tak důkladnou, aby z jediného pohledu na fotografii každý seznal, jak se daná osoba jmenuje, a pokud existuje více osob téhož jména, aby každý seznal, která z osob téhož jména je na fotografii zachycena, tedy patrně, aby na fotografii vedle jména byla také uvedena adresa bydliště dané osoby. Teprve pak bude patrně dle výkladu soudu taková osoba „identifikovatelná a individualizovaná“, teprve pak bude patrně taková fotografie podléhat zakazu rozšiřování.

Dle mého názoru termíny „identifikovatelná“ a „individualizovaná“ užití v judikátech či spojení „bylo možné určit jeho totožnost“ znamenají tolik, že fotografie či jiné zachycení podoby je dostatečně detailní a ostré, že srovnáním fotografie a přítomné osoby průměrný člověk pozná, zdali tato je či není zachycenou osobou. Ten, kdo zachycenou osobu zná, pozná po paměti, že na fotografii je ona osoba. Soudce pozná, že na fotografii je právě žalobce. Neonacista, který na ulici čeká na svou oběť, z fotografie pozná, že oběť přichází. Tomuto mému názoru odpovídá věta důvodové zprávy: „Předně se navrhuje stanovit reprobaci jakéhokoli neoprávněného zobrazení člověka, z něhož jej lze identifikovat.“

Pokud by totiž extrémní výklad soudu byl správný, nikdy by nepadly kladné rozsudky Nejvyššího soudu, na které jsem poukázal v žalobě. Rozsudek 30 Cdo 1903/2008 padl proti fotografii bez jména, což je zřejmé z druhého odstavce jeho odůvodnění. Rozsudek 30 Cdo 2739/2006 padl proti etiketě kalhot, kde byla pouze tvář žalobkyně. Rozsudek 30 Cdo 1873/2006 padl proti koláži žalobkyň s jinými sportovci a s pomerančí v kalendáři a lze očekávat, že ani v tomto případě nebyla v kalendáři jednoznačná identifikace obou sportovkyň jménem či adresou bydliště, rozsudek to nezmiňuje.

Standardnímu výkladu odpovídají dokonce i oba soudem citované rozsudky (30 Cdo 936/2005 a 30 Cdo 2232/2006), neboť fotografie, které byly označeny cizím jménem, byly natolik identifikující a individualizující, že vyfotografovaná osoba se úspěšně před soudem ubránila jejich zneužití, přestože na fotografiích ani pod fotografiemi jméno vyfotografované osoby uvedeno nebylo (bylo tam totiž cizí jméno).

Nakonec, § 85 o. z. zakazující rozšiřování je zcela bez jakékoliv dodatečné podmínky na podobu člověka a zní naprosto jasně: „Rozšiřovat podobu člověka je možné jen s jeho svolením.“ Pokud soud favorizoval textualistický výklad, měl v první řadě doslovně vyložit tuto jedinou a ničím neohrazenou větu, neboť žalovanému nikterak nebylo kladeno za vinu zachycení podoby (§ 84 o. z.), ale pouze rozšiřování podoby (§ 85 o. z.). V této souvislosti je nutno vzpomenout § 2 odst. 2 o. z.: „Zákonnému ustanovení nelze přikládat jiný význam, než jaký plyne z vlastního smyslu slov v jejich vzájemné souvislosti a z jasného úmyslu zákonodárce“.²

VII. Zveřejnění soukromých písemností

Soud na str. 10 uvádí: „V tomto případě je však nutno vzít v potaz obsah předmětného sdělení, které se veřejnosti prostřednictvím internetových stránek žalovaného dostalo, když žalobce napadal nikoliv obsah samotného sdělení písemnosti, ale sdělení jména, příjmení, bydliště, internetové stránky jeho osoby.“

To není pravda. Kapitola „IV. Neoprávněné rozšiřování písemností osobní povahy“ na str. 7 žaloby se věnuje neoprávněnému rozšiřování písemností osobní povahy. Kapitoly „V. Zásah do práva na jméno a soukromí“ a „VI. Zásah do osobní bezpečnosti“ napadají zveřejnění osobních údajů a dopad tohoto zveřejnění. Jedná se o vícero různých zásahů do vícero osobnostních práv. Žalovaný předně nesmí bez souhlasu zasahovat do soukromí rozšiřováním osobní korespondence, jak sám soud správně ocitoval z rozsudku 30 Cdo 768/2009. Žalobce však navíc rozšířením svých osobních údajů zasáhl i další části soukromí člověka a další osobnostní právo – právo na bezpečí.

² O velmi striktně ochranném úmyslu zákonodárce nemůže být pochyb na základě již uvedených vět z důvodové zprávy: „Předně se navrhuje stanovit reprobaci jakéhokoli neoprávněného zobrazení člověka, z něhož jej lze identifikovat.“ a: „Vzhledem k prioritě osobnostního práva jako nejvyšší hodnoty se navrhuje umožnit výslovnou úpravou odvolání souhlasu s použitím či šířením záznamů osobní povahy.“

Netroufám si kvalifikovat, zdali se jedná o skutkový či právní omyl, když soud tvrdí, že cosi nenapadám, přestože to výslovně napadám – cituji ze str. 8 žaloby: „Žalovaný probíhajícími svévolným šířením svých příspěvků osobní povahy nezákonně zasahuje do mého soukromí.“

VIII. Údajná rozpornost, neurčitost a nevykonatelnost petitu

Rozsudek na str. 8 ohledně výroku a) petitu uvádí, že v něm „není uvedeno, kde je povinen žalovaný se zdržet uveřejňování údajů a podobizny, je zde uvedeno pouze 'veřejné používání jména na své internetové stránce' ta ale blíže není specifikována, žalovaný může používat více internetových stránek, tedy toto určení je zcela nedostačující.“ Věta žalobního petitu zněla přesně takto: „Žalovaný je povinen zdržet se veřejného používání jména žalobce jako názvu pomocných a orientačních struktur (oddíly, složky, štítky) své internetové stránky.“ Tzn. výrok dopadá na ty stránky žalobce, které svévolně nakládají s mým jménem jako s pomocným nástrojem pro oddíly, složky a štítky a stejně tak nakládají se jménem Adolfa Hitlera. Navíc je tím umožněno efektivní vyhledávání článků s údaji o mé osobě. Každý se na základě rozsudku ESD (C-131/12 z 13. 5. 2014) může bránit obdobnému technickému zužitkování svého jména na vyhledávacích jako je Google.³ Není důvod, proč by se člověk téže ochrany nemohl dovolávat na soukromém blogu, jehož přínos je v porovnání s vyhledávačem Google zanedbatelný. Pátrá-li soud po upřesnění, kde specificky je žalovaný povinen zdržet se uveřejňování podobizny, pak jednoduchou odpověď poskytuje § 85 o. z. – apriori všude. Žalobní petit pouze individualizuje normu § 85 o. z. co do osoby, a není rozumný důvod zákonnou povinnost vyplývající z § 85 o. z. zužovat. Soud totiž správně jedinou možnou výjimku – zákonnou licenci dle § 89 o. z. – soukromým blogům jednotlivců nepřiznal. (O výkonu tohoto rozhodnutí níže v této kapitole. O oprávněnosti uložení obecně určené povinnosti více v následující kapitole.)

Soud správně poukázal na jedinou skutečnou chybu v petitu, a to záměnu v termínu „korespondence žalovaného“, kde skutečně mělo stát „korespondence žalobce“. Jedná se o zjevný překlep, který soud sám pochopil, jak vyplývá ze str. 8 rozsudku. Soud mne mohl na tuto chybu upozornit, petit bych změnil, nebo ji sám jako zjevnou opravil. Jedná se o chybu omluvitelnou, soud se totiž poněkud kuriózně sám dopustil naprosto totožné chyby v bodu IV. svého rozsudku, kdy za neúspěch ve sporu přičkl úhradu nákladů žalobci.

Co se týče petitu s časovým určením specifikovaným slovy: „až do data své poslední učiněné podpory, obhajoby, oslavy či glorifikace osoby podezřelé, obviněné, obžalované nebo odsouzené za trestné činy dle § 403, § 404a a § 405 trestního zákona nebo za násilné trestné činy s rasovým, národnostním či náboženským motivem a ještě dva roky poté“, soud toto určení napadá slovy: „Nebylo by tedy možné vyhovět petitu s časovým určením, kdy je žalovaný povinen se zásahu držet, neboť tyto by nebyly ověřitelné, pokud jde o jejich časové určení a šlo by o negativní vymezení spočívající v nekonání, tedy absence podpory obhajoby, oslavy a glorifikace osob podezřelých ze zmiňovaných trestných činů. Taky by nebylo možné určit lhůtu dva roky poté, není možné určit počátek ani konec této lhůty.“ Gramaticky chybná věta chce patrně vyjádřit neurčitost časového vymezení ukládané povinnosti. To je však velmi přesné a prakticky použitelné. Pokud by totiž žalovaný porušil povinnost danou mu tímto petitem, podám žalobu na výkon rozhodnutí uložením pokuty podle § 351 o. s. ř. V této žalobě musím předložit článek žalovaného na jeho blogu, který podporuje, obhajuje či glorifikuje tyto osoby a který je mladší než 2 roky. Pokud takový článek⁴ nepředložím, soud mou žalobu na výkon rozhodnutí zamítne a pokutu žalovanému neudělí.

V kritice bodu b) žalobního petitu soud opět na str. 9 poukazuje, že „absentuje jasné znění internetových stránek, kterých se má daný petit týkat“. Tedy soud opět požaduje zúžení zákonné povinnosti dané § 85, který ale jasně říká, že žalovaný nesmí nikde, na žádných svých stránkách zasahovat do osobnostních práv jiných osob. Pokud bych např. uvedl do petitu konkrétní adresu článku, pak bych musel podat novou žalobu ohledně každé další stránky, na které žalovaný zveřejnil mé fotografie. K takovému novému zveřejnění v mezích skutečně třikrát došlo.⁵ Při výkonu obecně formulovaného petitu dle § 351 o. s. ř. však stačí (a je nutno) předložit články, které rozšiřují mou podobu a dokázat, že tyto články žalovaný zveřejnil na „svých internetových stránkách“. Nedokážu-li, že jsou to stránky žalovaného, žalobu na výkon rozhodnutí soud zamítne.

3 Článek na novinky.cz: „Lidé se mohou nechat smazat z Googlu. Stačí vyplnit formulář.“

<https://www.novinky.cz/internet-a-pc/337801-lide-se-mohou-nechat-smazat-z-googlu-staci-vyplnit-formular.html>

Článek na centrum.cz: „Google umožnil vymazání identity z vyhledávání“

<http://magazin.stahuj.centrum.cz/google-umoznil-vymazani-identity-z-vyhledavani/>

4 Dnes bych tedy např. předkládal článek „ABB obžalován“ na adrese: <http://paragraphos.pecina.cz/2017/04/abb-obzalovan.html>

Článek obhajuje Adama B. Bartoše, jenž byl obžalován m. j. dle § 405 tr. zákoníku. Článek vyšel 4. 4. 2017. Období, kdy žalovaný dle petitu nesmí zveřejňovat mou podobu, tak trvá do 4. 4. 2019. Pokud žalovaný žádný další podobný článek obhajující nebezpečného radikála nezveřejní, období skončí přesně 4. 4. 2019.

5 Nové nezákonné rozšiřování mé podoby poprvé: <http://paragraphos.pecina.cz/2015/05/policie-v-brne-porusila-zakona.html>

Nové nezákonné rozšiřování mé podoby podruhé: <http://paragraphos.pecina.cz/2016/04/ve-ctvrtek-na-navaru.html>

Nové nezákonné rozšiřování mé podoby potřetí: <http://paragraphos.pecina.cz/2017/03/zapletka.html>

Obdobně je třeba se vypořádat s kritikou soudu, že „není zde jednoznačně určena korespondence, neboť zde je souhrnně uvedeno pouze jako korespondence 'zveřejněná' bez její specifikace konkrétní“. Gramaticky opět chybná věta směřuje patrně na neurčitost korespondence. Opět ale platí, že žalovaný ze zákona nesmí šířit žádnou svou soukromou korespondenci (§ 86 o. z.). Při výkonu rozhodnutí pak opět musím doložit zveřejnění mé konkrétní korespondence žalovaným na „svých (žalovaného) internetových stránkách“.

Soud se nakonec pozastavuje nad touto větou z petitu: „Žalovaný je povinen odstraňovat nebo anonymizovat též komentáře, diskuzní příspěvky či poznámky, jejichž autorem je skutečně nebo domněle třetí osoba, tak, aby smysl výše uvedeného zůstal naplněn.“ Tato věta neříká nic jiného, než že žalovaný nese odpovědnost za obsah celého svého soukromého blogu včetně komentářů. Žalovaný běžně na svém blogu odstraňuje komentáře, které mu nelichotí. Není proto nikomu k újmě, když bude mít povinnost anonymizovat také komentáře typu: „D.N. je David Navara a bydlí na adrese Kosmonautů 40, Jindřichův Hradec a jeho telefon je 602 123 456.“ Nic jiného petit nežádal. To je vysvětlení dovětky „aby smysl výše uvedeného zůstal naplněn“, po kterém se soud táže na str. 9 rozsudku, ačkoliv se mohl dotázat i mne.

Uvádí-li soud nakonec na str. 9, že nedostatky petitu „nelze odstranit jakýmkoliv způsobem zkrácením či upřesněním ze strany soudu“, není to pravda. Soudu nic nebránilo uvést ohledně internetových stránek upřesnění např. v závorce takto: „na svých stránkách (paragraphos.pecina.cz)“. Soudu nic nebránilo ohledně korespondence zpřesnit takto: „zveřejněnou korespondenci (výzvy žalobce z 29. 7. 2014 a 18. 8. 2014)“. Soudu také nic nebránilo petit zúžit vypuštěním libovolné kritizované věty, neboť soud dle § 153 odst. 2 o. s. ř. může obtížně překročit návrh žalobce, avšak – a contrario – návrhu vyhovět zčásti může kdykoliv.

IX. Otázka vázanosti soudu petitem

Soud svou formalistickou kritiku petitu zahájil na str. 7 slovy: „soud... zjišťoval, zda v daném případě jsou splněny jednak formální požadavky na vykonatelnost a určitost a srozumitelnost petitu žaloby“, na str. 8 pak pokračoval: „K požadavku na formální splnění náležitostí petitu soud uvádí, že pokud jde o výrok označený žalobcem jako a), tento výrok není vykonatelný, není možné jej převzít do samotného výroku rozsudku.“

Možná se dva měsíce před státními zkouškami z civilního práva procesního dopouštím hrubé neznalosti, ale troufám si tvrdit, že formální požadavky na žalobní petit v našem soukromém právu neexistují. §§ 42 a 79 o. s. ř. vymezují formální náležitosti podání a žalobního návrhu, o samotném petitu však mlčí, pouze obecně se k návrhu na zahájení řízení (k žalobě) uvádí, že: „musí být z něj patrné, čeho se navrhovatel domáhá“.

Žaloba na dvaceti stranách textu popsala detailně osobnostní práva, do kterých bylo zasaženo, přílohou žaloby byly stránky s kopiemi a přesnými adresami článků, jimiž tyto zásahy byly způsobeny. Bylo zcela jasné o který konkrétní soukromý blog žalovaného se jedná. Kapitola „XI. Žalobní petit“ opakovaně hovořila o nárocích zdržovacích (negatorních) a odstraňovacích (restitučních). Přílohami byly též předžalobní výzvy, které stručně a jasně vymezovaly, co jsem po žalovaném žádal. A nakonec petit, byť možná nedokonalý, vyjadřoval v podstatě vše, čeho jsem se ohledně porušených práv mohl domáhat. Petit tak činil nejširším možným způsobem při plném vědomí toho, že soud může snadno přiznávat částečně, ale může jen obtížně přiznávat více, než čeho se účastník domáhá (§ 153 odst. 2 o. s. ř.).

Soudu muselo být zřejmé, o která práva jde a jak je ochránit. Žádné ustanovení civilního práva neklade soudu za povinnost doslovně převzít petit žaloby. Naopak, soud při své erudici mohl patrně výstižněji a lépe vyjádřit, co se má stát, aby práva byla zachována tak, jak jsou Listinou, EÚLP a civilním kodexem dána.

Tento volnější přístup k žalobnímu petitu vyjadřuje i Nejvyšší soud. Z rozsudku 26 Cdo 2313/2009 cituji: „Vázanost soudu návrhem (žalobou nebo návrhem na zahájení řízení) však nelze chápat tak, že by soud byl povinen do výroku svého rozhodnutí o věci samé doslovně převzít žalobcem formulovaný návrh znění výroku rozhodnutí. Není porušením § 153 odst. 2 o. s. ř., jestliže soud neuvede ve výroku údaje, které vymezení práv a povinností účastníků jen zdůvodňují, i když byly (nadbytečně) uvedeny v jinak přesném a určitém žalobním petitu, nebo jestliže soud použitím jiných slov vyjádří přesněji stejná práva a povinnosti, kterých se žalobce určitým a srozumitelným žalobním petitem domáhal (srov. Bureš, J., Drápal, L., Krčmář, Z. a kol., Občanský soudní řád, Komentář, I. díl, 7. vydání. Praha : C. H. Beck, 2006, 1066 s., str. 692).“

Cituji z rozsudku 23 Cdo 4669/2010: „Pouze soud rozhoduje, jak bude formulován výrok jeho rozhodnutí; případným návrhem žalobce na znění výroku rozhodnutí přitom není vázán. Při formulaci výroku rozhodnutí soud samozřejmě musí dbát, aby vyjadřoval (z obsahového hlediska) to, čeho se žalobce žalobou domáhal; překročit žalobu a přisoudit něco jiného nebo více, než čeho se žalobce domáhal, může jen tehdy, jestliže řízení bylo možné zahájit i bez návrhu nebo jestliže z právního předpisu vyplývá určitý způsob vypořádání vztahu mezi účastníky. Soud tak může např. část textu v návrhu na znění omluvy, který považuje za jdoucí na rámec hmotněprávního posouzení, ze znění omluvy vypustit (tedy zamítnout nárok na omluvu v části, v níž by měla obsahovat určitou konkrétní část textu).“

Je tedy právním omylem hovořit o nemožnosti „převzít (petit) do samotného výroku“, jak učinil soud v rozsudku na str. 8.

Druhý z citovaných rozsudků (23 Cdo 4669/2010) se pak zabýval i zdržovacím nárokem, který žalobkyně (stejně jako já) formulovala širěji a obecněji, než jak konkrétně vůči ní žalované společnosti dříve zasáhly: „Požadované zdržovací nároky tedy žalobkyně neomezila na zdržení se uvádění určitých konkrétních reklamních spotů, avšak konkretizovala ho na v nich prezentovaná sdělení, která považovala vůči ní za nekalosoutěžní. Ve svém žalobním zdržovacím nároku se tudíž nezaměřila striktně jen na identické jednání žalovaných, kterého se již v minulosti dopustily, ale naopak se snažila pod něj zahrnout i veškerá v budoucnu hrozící a v jádru stejná nekalosoutěžní jednání“. Nejvyšší soud pak tento zobecňující přístup směřující na povinnosti ukládané žalovaným společností do budoucna aproboval a doslova označil za žádoucí: „Není přitom rozhodné, jakou formu propagace by žalované případně zvolily, zda reklamní spot v televizi či např. v rádiu nebo jiném médiu. Proto Nejvyšší soud považuje formulaci zdržovacího nároku žalobkyně za nejen přípustnou, ale dokonce i případnou. Bylo by neúčelným držet se striktně pouze toho konkrétního jednání, které bylo podnětem k podání žaloby.“

Není proto ani na místě hovořit, jak hovořil soud v rozsudku na str. 8, o neurčitosti petitu mé žaloby, když jsem žádal zamezení opakování zásahů žalovaným na „svých internetových stránkách“. Není-li zde ovšem neurčitosti petitu, soud nemůže odmítnout petit přeformulovat lépe a dokonaleji, anebo jej akceptovat.

X. Zásahy do jména, soukromí a bezpečnosti

Soud se nikterak nevypořádal se zásahem žalovaného do mého práva ke jménu. Žaloba v kap. „V. Zásah do práva na jméno a soukromí“ říká: „Je mi urážlivé (a ohrožující, k tomu dále), když žalovaný používá mé jméno jako název (či štítek, label, návěští) pro složky na svém blogu, podle kterých si jeho čtenáři, se kterými nechci mít nic společného, třídí články.“ Znovu připomínám, že na základě rozsudku Evropského soudního dvora (C-131/12 z 13. 5. 2014) musí i celosvětový vyhledávač Google umožnit stěžovatelům odstranění záznamů vyskytujících se při hledání jména stěžovatele. Já si jen přeji, aby žalovaný odstranil všechny záznamy, tedy všechna propojení mezi mým jménem a mezi články na jeho soukromém blogu. (Podotýkám, že nežádám odstranění daných článků, pouze jejich anonymizaci.) Soud nikterak neprohlásil, jestli je či není podle práva, že žalovaný technicky zužitkovává jména osob na svém blogu pro štítky a klade např. mé jméno vedle dalších štítků jako „Adolf Hitler“ nebo „extremismus“, i když si to nepřejí.

Žaloba v kap. „V. Zásah do práva na jméno a soukromí“ poukázala na zásah do soukromí tím, že žalovaný zveřejnil spolu s mým jménem i adresu mého trvalého bydliště. Soud se na str. 11 slovy: „i s ohledem na jeho možnou identifikovatelnost (žalobce) z veřejných částí internetu, na kterou žalovaný poukazoval, pokud jde o uvedené soukromé údaje“ přiklonil k naivní argumentaci žalovaného. Jádro této argumentace tkví v představě, že pokud lze z veřejného (zde z obchodního) rejstříku získat mé osobní údaje, žalovaný s nimi může už dále libovolně nakládat. K tomu se v usnesení IV. ÚS 4041/16 vyjádřil Ústavní soud v případě televize Prima, která zveřejnila rodná čísla záběrem na výpis z obchodního rejstříku, takto: „Nelze přitom účelově zaměřovat, jak na svoji obranu argumentuje stěžovatelka (TV Prima), obecný souhlas osob se zpřístupněním svých rodných čísel a dalších osobních údajů v rámci zápisu v (tehdejším) obchodním rejstříku na straně jedné, a na druhé straně adresný souhlas s publikací osobních údajů ve specifických souvislostech a rámci televizní reportáže k určitému konkrétnímu tématu.“ Stížnost televize Prima a spolu s ní také onu naivní obhajobu odmítl Ústavní soud jako zjevně neopodstatněnou. Já jsem nedal žalovanému žádný souhlas k předkládání mých osobních údajů svým čtenářům, z nichž mnozí jsou nebezpeční neonacisté, a soud přesto tento zásah do práva na soukromí ponechal zcela bez ochranné reakce.

Zásahu do mé osobní bezpečnosti se v žalobě věnovala kap. „VI. Zásah do osobní bezpečnosti“, která poukazovala na nebezpečí ze strany neonacistů, před kterými mě žalovaný verbálně napadal. Soud se k tomu na str. 10 úhybně vyjádřil tak, že od žalovaného mi žádné nebezpečí nehrozí, slovy: „V daném případě zveřejněním písemnosti, kterou adresoval žalobce žalovanému, nedošlo k zásahu objektivně způsobilému vyvolat nemajetkovou újmu spočívající v ohrožení osobnosti fyzické osoby, neboť je zřejmé, že žalovanému je osoba žalobce již delší dobu známa osobně“. Ano, ze strany žalovaného mně opravdu bezprostřední nebezpečí útoku nehrozí, neboť žalovaný svou agresivitu uvolňuje psaním svých článků. Žaloba však upozorňovala na hrozbu ze strany neonacistů, pro které žalovaný představuje jakýsi záchranný kruh, když je obhajuje před soudem či oslavuje na svém blogu. Soud se nijak nevyjádřil k této hrozbě, soud zcela pominul, že mě žalovaný před těmito svými čtenáři označil za „kandidáta na brutální vraždu“⁶.

6 Článek „Znovu David Navara“ <http://paragraphos.pecina.cz/2014/08/znovu-david-navara.html>

XI. Nedostupnost zákonné licence

Na str. 10 rozsudku v hodnocení požadavku žalovaného na uplatnění výjimky zákonné licence zpravodajské dle § 89 o. z. soud uvedl: „*Výklad k tomuto ustanovení občanského zákoníku (§ 89 o. z.) potom nikterak nezmiňuje soukromé blogy jednotlivců. Soud proto požadavek žalovaného na zákonnou licenci spatřuje nedůvodným.*”

Jedná se o jediné hodnocení, ve kterém se soud přiklonil na mou stranu, a současně jde o hodnocení naprosto zásadní, a proto považuji za nutné vyjádřit, že proti tomuto hodnocení odvolání nepodávám. Nepodávám proto ani odvolání proti neprovedení důkazů navržených mým podáním ze dne 20. 4. 2016 prokazujících zejména kyberšikanu soudních znalců ze strany žalovaného, neboť tyto důkazy směřovaly právě k závěru, že blog žalovaného nelze podřadit pod výjimku danou § 89 o. z.

XII. Petit

Navrhuji, aby odvolací soud změnil rozsudek soudu první instance tak, že vyhoví mému původnímu petitu:

(a) Žalovaný je povinen zdržet se zveřejňování podoby žalobce. Žalovaný je povinen zdržet se zveřejňování jména, poštovních i e-mailových adres, telefonních čísel či jiných osobních údajů žalobce. Žalovaný je povinen zdržet se veřejného používání jména žalobce jako názvu pomocných a orientačních struktur (oddíly, složky, štítky) své internetové stránky. Žalovaný je povinen zdržet se zveřejňování korespondence žalobce, není-li v anonymizované podobě. Uvedenými povinnostmi k nekonání (omittere) je žalovaný vázán až do data své poslední učiněné podpory, obhajoby, oslavy či glorifikace osoby podezřelé, obviněné, obžalované nebo odsouzené za trestné činy dle § 403, § 404 a § 405 trestního zákona nebo za násilné trestné činy s rasovým, národnostním či náboženským motivem a ještě dva roky poté.

(b) Žalovaný je povinen do 15 dnů od nabytí právní moci rozsudku odstranit ze svých internetových stránek fotografie a videozáznamy zachycující rozlišitelnou podobu žalobce. Žalovaný je povinen anonymizovat zveřejněnou korespondenci žalobce tak, že odstraní poštovní i e-mailové adresy, telefonní čísla a další osobní údaje a jméno žalobce nahradí zkratkou D. N. Žalovaný je povinen oddíly, složky, štítky či jiné pomocné a orientační struktury na své internetové stránce, které se nyní nazývají "David Navara", resp. "Navara", přejmenovat na "D.N." Žalovaný je povinen stejně tak anonymizovat i titulky a obsah svých článků. Žalovaný je povinen odstraňovat nebo anonymizovat též komentáře, diskuzní příspěvky či poznámky, jejichž autorem je skutečně nebo domněle třetí osoba, tak, aby smysl výše uvedeného zůstal naplněn.

(c) Žalovaný je povinen do 3 dnů od nabytí právní moci rozsudku zaplatit na účet žalobce 50.000 Kč (padesát tisíc korun českých) jako náhradu nemajetkové újmy, kterou žalobci způsobil, a uhradit žalobci náklady řízení.

Eventuálně navrhuji, aby odvolací soud svými vlastními slovy fundovaně, výstižně, přiměřeně konkrétně a přiměřeně obecně vydal rozhodnutí vycházející ze zdržovacích a odstraňovacích nároků daných § 82 odst. 1 o. z. a vycházející z nároku na náhradu nemajetkové újmy daného § 2956 o. z. takové, že:

(a) Žalovaný má do budoucna upustit od neoprávněných zásahů do práv žalobce k podobě, ke jménu, zásahů do soukromí a bezpečnosti žalobce, a to zásahů v těch formách, které podle okolností vyjádřených v žalobě ze dne 14. 10. 2014 do budoucna hrozí.

(b) Žalovaný má odstranit následky zásahů do práv žalobce k podobě, ke jménu, zásahů do soukromí a bezpečnosti žalobce, a to těch zásahů, které proběhly a které byly popsány v žalobě ze dne 14. 10. 2014.

(c) Žalovaný je povinen do 3 dnů od nabytí právní moci rozsudku zaplatit na účet žalobce 50.000 Kč (padesát tisíc korun českých) jako náhradu nemajetkové újmy, kterou žalobci způsobil, a uhradit žalobci náklady řízení.

V Brně dne 27. 6. 2017

David Navara